

[Indenrigsministeren.]

det kommende Aar i Møde, ogsaa eventuelt gaa ud paa Laanemarkedet. Dette kan Indenrigsministeriet ud fra en saglig Bedømmelse ikke tilraade. Jeg kunde for saa vidt godt sige det stærkere. Jeg kunde sige det saadan, at hvis en anden Bykommune her i Landet kom til Indenrigsministeriet og anmodede om Tilladelse til at optage et Laan, men med Udsigt til et tilsvarende Underskud som det, der her er Tale om, da vilde utvivlsomt Indenrigsministeriet i de fleste Tilfælde være tilbøjeligt til som Betingelse for Laanetilladelsen at paalægge Kommunen Udskrivning af ekstraordinær Skat til Dækning af Underskuddet. Og saa mener det ærede Medlem Hr. Bindslev, at jeg skulde nægte Københavns Kommune, hvad Indenrigsministeriet i Almindelighed vilde *forlange* af andre Kommuner. Det lader sig selvfølgelig ikke gøre, det forstaar enhver.

Og hvad er det i øvrigt for ekstraordinære Udgifter, der her er Tale om? Ja, det er Udgifter til sociale Foranstaltninger og til det civile Luftværn, Udgifter, som det ærede Medlem Hr. Bindslev selv stemt for her i denne Sal. Som Rigsdagsmand stemmer det ærede Medlem her for Udgifter, der paalægges Kommunerne, men paa Raadhuset vil han nægte at gaa til Tilvejebringelsen af Pengene. Jeg kan forstærke ogsaa denne Udtalelse og gøre opmærksom paa, at det ærede Medlems Parti endda, selv om det var uberettiget, i sin Tid søgte at bebrejde mig, at jeg ikke med større Styrke paalagde Kommunerne Afholdelse af de størst mulige Udgifter til det civile Luftværn. Det ærede Medlem og hans Parti har ønsket Udgifterne endnu større, med andre Ord, Underskuddet endnu større. Men naar det ærede Medlem har ønsket disse Udgifter, skulder han derefter, naar de skal betales. Og paa hvad Maade gør det ærede Medlem det? Ja, det er kun muligt for ham paa een Maade, nemlig som han gør det: ved indigneret at sige, at disse civile Luftværnsudgifter er jo rene Forsvarsudgifter, som bør afholdes af Staten. Naa, er de det? Jeg vil gerne bede det ærede Medlem se sig lidt om i andre europæiske Lande, saa vil han der se, at i Norge, i Sverige, Frankrig, Schweiz, Holland paalægges der Kommunerne store Byrder til det civile Luftværn. I Finland, hvor det civile Luftværn faktisk byggedes op paa faa Maaneder for ikke ret længe siden, er endda Hovedparten af Udgifterne paalagt Kommunerne, langt mere end her, og af Resten maa

største Delen afholdes af de private Grundejere. Og jeg følger til: Hvordan skulde det i det hele taget være muligt at lade Staten betale alle de Udgifter, det her drejer sig om, Udgifter, der til Dels gaar til Udbygning af de kommunale Væsen, af Brandvæsenet, af Hospitalsvæsenet, af Forhold vedrørende de kommunale Værker? Ingen vil kunne tage Ansvar herfor. Jeg har ved den endelige Afgørelse af Spørgsmaalet om Fordelingen af disse Udgifter mellem Staten og Kommunerne strakt mig meget vidt i Kommunernes Favør i Fortolkningen af den paagældende Bestemmelse, og det tror jeg ogsaa erkendes fra kommunal Side.

I øvrigt maa jeg sige, at det er for saa vidt et typisk Træk, vi her staar over for: Man stiller store Krav, næsten uden Grænser, lige meget hvad det koster, men da Regningen kom, havde det ærede Medlem i Gaar tre Udveje, som han alle anbefalede, det var: at gaa til Opspising af tidligere Opsparing, til Optagelse af Laan og til Overførelse af Resten som Underskud til næste Aars Regnskab. Det er en køn Kommunepolitik! Jeg er enig i den gamle Betragtning, at Forsigtighed i økonomiske Anliggender er en Borgmesterdyd, men jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Bindslev ikke mener, det ogsaa er en Dyd for Raadmænd.

Naar jeg derefter vender mig til de kommunalpolitiske Betragtninger, det ærede Medlem fremsatte, maa jeg først lægge Mærke til en Udtalelse, som det i øvrigt forundrede mig meget kunde fremsættes af det ærede Medlem som Raadmand i København. Det ærede Medlem tog sidste Aars Henlæggelse til Udvidelsesfonden paa 3,6 Millioner som Udtryk for en for stærk Konsolideringspolitik i Københavns Kommune. Jeg skal ikke blande mig i, hvorvidt det er opportunt, at disse 3,6 Millioner henlægges eller ikke, men saaledes som det ærede Medlem tog det: som Udtryk for en afgjort Kapitalopsparingspolitik i Københavns Kommune, en outreret Kapitalopsamlingspolitik, da er Fremstillingen intet mindre end ganske urigtig. Det ærede Medlem Hr. Rager gav i denne Forbindelse de rigtige Oplysninger. Sandheden er, at denne særlige Konsolidering med Henlæggelse til Udvidelsesfonden ophørte omkring 1930, da Krisen kom. Tager vi de sidste 8 Aar under eet, er al Henlæggelse til Udvidelsesfonden tilbageført til Driftsregnskabet, og herudover endda 14 Mill. Kr. fra tidligere Tider. Paa et vist Tidspunkt — jeg tror ved en Skrivelse af 10. April 1937 — har Indenrigs-